

Couturier Frans Molenaar (1940) zal in 2015 zijn honderdste en tevens laatste collectie tonen. Met het kapitaal dat hij aldus vergaarde heeft hij in zijn Amsterdamse herenhuis een wereld geschapen vol uitbundige luxe.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE. BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN

Stier “Vetiver van Guerlain gebruik ik al 50 jaar. Ik ontdekte het in Parijs, rond mijn zoste. Het was duur, 150 francs. Ik had het niet breed als studentje, dus maakte ik voor au pair meisjes rokjes voor vijftien francs om dit soort dingen te kunnen betalen. Ik verzorg mezelf heel goed, daarom ben ik niet helemaal craquelé. Voor het slapengaan kam ik altijd mijn haar. Bepottelijk! Mijn kapster knipt me aan huis, al 50 jaar. Dat is typisch voor een Stier. Die houden niet van veranderingen. Met wie ik bevriend ben, blijf ik bevriend. Of ze moeten me héél erg beschadigen. Dan knap ik in één keer af. Eenzaam? Welnee! Ik vind het heerlijk om alleen te wonen. Ik val het meest op mezelf, haha.”

Jaguar “Dit is al mijn zevende Jaguar. De belijning vind ik prachtig. Ik ben begonnen met een Volkswagentje op mijn 21ste. Ik had tienduizend gulden verdiend met een collectie bij de Nijverheid, een stoffenfabrikant, ben meteen naar de Volkswagendealer gegaan en heb cash een spliksplinternieuwe auto gekocht. Later heb ik nog een Mini gehad. Toen ik 28 jaar oud was zei Jan des Bouvrie tegen me: ‘Dat jij geen Jaguar rijdt! Dat vind ik nou echt bij je passen.’ Daar had hij gelijk in. Ik ben natuurlijk een perfectionist, en een ijdel mannetje. Mijn kleding is luxe, mooi, comfortabel en die Jaguar ook.”

Frans Molenaar → *Ik val het meest op mezelf, haha* → *Fij duwt die oude*

reet maar in model → *Nu zit ik in mijn gouden periode. Kitsch? Welnee!* →

Hip “Met deze tekeningen solliciteerde ik in 1963 bij Gérard Pipart, de hoofdontwerper van Nina Ricci. Als 23-jarig jongetje liep ik bij hem binnen in de tekenstudio en zei: ‘Je suis Frans Molenaar, dessinateur de la mode. J’ai du talent.’ Hij nam me meteen aan. Ik hoopte dat hij mijn zwartwitte jurken in productie wilde nemen. ‘Non monsieur Frans’, zei hij, ‘dit is te modern voor Nina Ricci.’ Voor mijn meest recente collectie heb ik de jurken exact zo gemaakt, en ze zijn helemaal hip. Prachtig toch? Er wordt hier niets weggegooid!”

Playboy “Nou kind, geef je ogen de kost. Deze foto’s zijn in 1987 voor de Nederlandse *Playgirl* gemaakt, maar die publicatie is niet doorgestaan,

want het blad ging failliet. Ik kreeg er vijftigduizend gulden voor. Ze hadden de helft al aanbetaald en dat wilden ze terug. Ja dahag! Op mijn handen lopen kon ik goed. Ik heb tien jaar geturnd. Ook heb ik paardgereden. Zwemmen doe ik nog steeds. Eens in de week, in het Amstelhotel. Daarna zeg ik altijd tegen die masseur: ik ga liggen en jij duwt die oude reet maar in model.”

Trance “Hier in de kelder hangen dingen die niet zijn verkocht. Ik kom hier bijna nooit, haha. Ik word er een beetje benauwd van: o god, al die jurken hangen er nog! In de kasten bewaren we furnituren en stoffen, met de datum erbij. Voor als een mevrouw er later bijvoorbeeld manchetten op wil. Mijn werk is nog steeds het belangrijkste. Als ik sta door te passen ben ik in trance. Het klinkt eigenwijs, maar er is er geen één zo beroemd geworden als ik. Ik heb nu 94 collecties gedaan. Ik ga door tot de 100, in 2015 en dan is het mooi geweest. Als ik niet meer in het Amstelhotel show ga ik thuis shows geven, voor een kleine klantenkring.”

Papa en mama “De trouwringen van papa en mama heb ik aan elkaar laten maken. Bij elke show draag ik ze. Zo zijn mijn ouders toch bij me. Ik heb een heerlijke jeugd gehad. Mijn moeder was een aai-poesje, knuffelig, haha. Ik heb veel van mijn ouders geleerd. Gewoon doorzetten, je kunt het! Ik ben zover gekomen door de hulp van mijn vader. Hij was verkoopdirecteur bij een confectiebedrijf. Ik wilde meteen voor mezelf beginnen, maar die ouwe zei: ‘Hoho, ik heb in Parijs een stageplaats bij Charles Montaigne geregeld. Zorg dat je Frans leert!’ Het zakelijke heb ik van mijn vader, de creativiteit van mijn moeder. Toen ik naar Parijs ging, had ze met zegeltjes van de Albert Heijn voor mij een draagbaar naaimachientje bij elkaar gespaard. Mijn ouders waren niet zo vermogend, maar mijn moeder droeg altijd maatwerk van de kleermaker. Haar getailleerde jas, met op de heup zo’n stukje Persianer, vond ik als kind prachtig!”

FMM

Tk verzorg mezelf heel goed, daarom ben ik niet helemaal craquelé → Typisch een Stier. Die houden niet van verandering → Tk ben een ijdel mannetje

Badkamer “Dit gedeelte van het huis verhuurde ik vroeger, want mijn huis is peperduur. Toen dat niet meer nodig was, heb ik meteen deze badkamer getekend. Ik ben speciaal naar Italië gereden om een groot blok marmer uit te zoeken. Daarna is alles op maat gemaakt. Deze ruimte maakt me elke dag blij.”

Smaak “Deze boom van bladgoud is mijn laatste aankoop. Het is van een Duitse kunstenaar, Stefan Pietryga. Ik zag hem en vond hem meteen mooi. Vroeger was alles hier grijs, van de vloerbedekking tot de gordijnen. Vond ik chic. Ineens had ik er genoeg van. Nu zit ik in mijn gouden periode. Kitsch? Welnee! Puck en Hans, die vroeger die prachtige modezaak hadden, waren hier laatst. Toen ze binnenkwamen zeiden ze: we wisten dat je goede smaak hebt, maar dit is zó bijzonder.”

Beschermengelen “Ooit kocht ik een gouache van Eugène Brands. We waren bevriend. Soms ruilden we kunst tegen kleding voor zijn vrouw. Toen mijn ouders overleden en het huis werd verkocht, kreeg ik 25.000 gulden.

Ik vroeg aan Eugène: zou je een grijze wolk dwarsliggend in olieverf voor me willen maken? Dan lijkt het net alsof papa en mama daar bovenop zitten en daar, boven het bedje van Frans, een beetje op hem letten. Als een soort beschermengelen. Eugène vond het prima. Het was zijn laatste olieverf.”

